

»Tiho bodi, pobič!« je zagodrnjal Bedanec. »Saj sem že slišal o tebi, da si gobezdav kot nihče na svetu. Če si premotil Prisanka in Pehto, nikar ne misli, da boš premotil tudi mene. Hudo ti bo, ti rečem, strašno hudo... Spoznal boš Bedanca in kar naprej si izmišljaj molitvice, ki jih boš še premolil pri Bedancu! Kar počakaj in malo zaveži jeziček, da ti ne bo mihal tako urno in strupeno! O, kar počakaj!«

Kekec se je namrdnil in ni izpregovoril besedice več. Mirno je stal ob bukvi, kamor ga je porinil Bedanec, in je iztegnil roke ob životu. Bedanec je ovijal počasi vrv ob drevesu in Kekcu. Močno je zadrnil vrv in je napravil potem pet debelih vozlov. V početku je zbolelo Kekca po vsem životu in zazdelo se mu je, da se mu je priplazilo na život tisoč rumenih mravelj. Streslo ga je, da bi bil skoraj zavrnil na glas. A prebolel je bolečino in niti glave ni sklonil na prsi. Tesno je stisnil ustna in je samo enkrat globoko zasopel. Bedanec je stopil tri korake v stran in ga je gledal, gledal. Potem pa se je obrnil in je odšel počasi proti gozdu.

Solnce je gledalo na zeleno goličavo in se je smehljalo s svojimi rumenimi žarki. Smrtna tihota se je razprostirala vseokrog, in le iz globokih prepadov se je čulo pritajeno, veselo šumenje gorskega potoka... Kekec je obrnil glavo in se je ozrl krog sebe. A videl ni nikogar; niti Bedanca ne, ki je bil že odšel v svoje domovanje. In Kekec je zasopel in se je hotel pretegniti. A ni se mogel. Samo glava mu je bila prosta; a vse drugo mu je bilo zvezano, da se niti geniti ni mogel... In tedaj je Kekec spoznal, da mu bo še hudo in da Bedanec ni človek, ki bi se mogel z njim šaliti. A vendar Kekcu niso stopile solze v oči. Kekec je samo globoko zasopel in je sklonil glavo na prsi...

Ptička.

*Kje si ti, ptičica,
kje si ti, pevčica?
Daleč od tod
gnezdece stavljáš,
s pešjem pozdravljš
mladi svoj rod.*

*Ptička igra se,
radostne glase
v gaju žgoli;
ptička letala
in se igrala —
ptičke več nil*

Žukovskij — Pogačnik.